

skassen — thi det bliver dog naturligtvis til Syvende og Sidst Statskassen, som maa erstatte de vedkommende Embedsmænd de Penge, som de have betalt for modtagne Betænkninger og Erklæringer — 8 Sk., medens den almindelige Tæxt for Breve er 4 Sk., det forekommer mig, som sagt, at være aldeles galt. Det ærede kongevalgte Medlem fraaas overfor mig (Fischer) var ogsaa bleven opmærksom paa, at denne Bestemmelse var urimelig, og han havde derfor søgt at udfinde et Arrangement i saa Henseende. Den høitærede Minister kunde imidlertid derom fornøylig kun ytre, at han ikke havde taget denne Mulighed under Overbetæelse, men at det endnu vilde kunne skee. Hvad jeg bestemt har læret over, er nu dog netop dette, at det af Lovforslagets, som den høitærede Minister ganske rigtig bemærkede, klare Bestemmelser klart fremgaaer, at man haade af Statskassen og af Private vil forlange den dobbelte Betaling for en heel Deel Breve, som bør gaae for enkelt Betaling. Det bør vel bemærkes, at der her er Tale om en Tæxtbestemmelse, og at Tæxtbestemmelserne jo høre ind under Lovgivningsmagten og ikke ere reglementariske. — Naar den høitærede Minister yttrede, at han ikke vidste, hvad det skulde staae i et saadant Reglement som det af mig antydede, saa skal jeg kun henvise ham til Motiverne, hvor der tales om, hvorledes man skal søge at komme til Kundskab om, hvad der vil tilkomme de forskjellige Statsmyndigheder i Portogodtgjørelse. Der er der frem sat en Tanke om Tjenestefrimærker o. s. v., men denne Tanke er ganske løst henkastet, uden at man seer, hvorledes den egentlig skal sættes i Værk. Dette er vel Noget, som hører ind paa Administrationens Omraade, men Thinget kunde dog vel med Rimelighed ønske at komme til en noget nærmere Kundskab om, hvorledes man tænker sig at faae at vide, hvad der skal gives i Portogodtgjørelse. — Jeg troer, at den høitærede Minister havde misforstaaet en anden Utring af mig. Naar jeg har udtalt, at det forekom mig, at være

inconsequent, at Forsendelser fra Statsmyndighederne til de kommunale Myndigheder fremtidig skulde frigjøres af Statsmyndighederne, saa er det, fordi de kommunale Myndigheds Correspondance, forsaavidt den ikke har noget med Portofriheden at gjøre, efter min Mening maa betragtes som aldeles privat. Saavidt mig bekjendt, tilskriver man ogsaa nu i alle Sager, som ikke ere Sattisfager, de kommunale Myndigheder i Porto, for at bruge dette postalfke Udtryk. Den Douceur, som man vil vise Communalmyndighederne derved, at man i § 13 paalægger Statskassen at udbrede Portoen for sine Forsendelser til dem, staaer, saavidt jeg kan see, i bestemt Strid med det almindelige Princip i samme Paragraph, at Alt, hvad der fra Statsmyndighederne gaaer til Private — og som saadanne maa jeg vedblivende betragte Communerne — skal betales af den, som modtager Forsendelsen. — De af mig for fremhævede forskjellige Bemærkninger af det ærede Udvalg har den høitærede Minister udlagt som værende i Favør af hans Anskuelse, men jeg maa rigtig nok oprigtig tilstaae, at jeg ikke indseer, hvorledes de kunne opfattes paa denne Maade. Navnlig gjælder dette da om den af mig fremhævede Bemærkning fra Udvalgets Side om, at „der maatte søges fastsat Regler for Frigjørelsen af eller Portoudlægets Tilbagebetaling for saadanne Breve, som de Private eller Communerne maae sende til eller modtage fra de paagældende Myndigheder.“ Dette er netop et Punkt, som forekommer mig i en høj Grad at trænge til en nærmere Ordning, forinden vi vedtage en Bestemmelse om at have Portofriheden. Den høitærede Minister meente endvidere, at det var overordentlig klart, paa hvilket Trin enhver Sag kom til at være en Statstjenesten vedkommende Sag, hvis Forsendelse burde frigjøres af Statsmyndighederne, og han fremhævede i saa Henseende, at enhver Sag burde frigjøres, saalænge den gik imellem disse indbydes. Han oversaae imidlertid derved Hovedpunktet i det Exempel,